

На Кръстопътя

Настъпваше Нова година! Топовниятъ гърмежи вече известиха това. По улицитъ се разнасяше весель смѣхъ. Хората си отправяха поздравии и благопожелания...

Старецътъ слушаше всичко това, но то не го увличаше. Той се силѣше да си даде отчетъ за преминалото време. Всичко що е преживѣлъ сега той прекарваше презъ ума си.

И какво разочарование!

Всичко въ живота му бѣше праздно, нерадостно. Той бѣ прехосалъ всичкитъ си сили напраздно. Старъ, боленъ, съсипанъ, той въздишаше дълбоко и горчиво се каеше. Спомня си той своята младостъ! Сърдцето му болезнено трепти, като се пренася въ онова златно време — въ веселата пролѣтъ на живота!

Помни той добре кога бѣше на кръстопътя. Отдѣсно се изправяше правъ пѣтъ, който водѣше къмъ Бога, къмъ честенъ и спокоенъ животъ. Отъ лѣво стоеше пѣтътъ, който водѣше къмъ грѣха, пѣтътъ на лъжата, измамата.

Кжде да отиде?

И когато той стоеше въ недоумение, предъ него се изпрѣчиха съблазнители и го поведоха изъ гибелния пѣтъ на грѣха и порока. Той бързо потъна въ блатото. Скоро изгуби сили и здраве и безъ време остаря.

Сега стоеше умисленъ и дълбоко въздишаше, но всичко бѣ вече изгубено.

— Господи, — извика той отчаяно, — върни ми младостта! Постави ме пакъ на кръстопътя! Азъ зная кой пѣтъ да избира... И той падна на лицето си, облянь въ сълзи!...

Н. МИХАЙЛОВЪ

Дружиненъ командиръ
с. Борачево, Тервелско

